

Ιερέας σε ψυχιατρείο! - Η Γνωριμία

/ [Πεμπτουσία](#)

Χωριστήκαμε σέ δυό ομάδες, βάλαμε τίς ιατρικές μας μπλούζες καί μέ τόν υπεύθυνο γιατρό προχωρήσαμε στό κρεβάτι τού πρώτου ασθενούς.

Τόν φώναξε ο υπεύθυνος από τήν παρέα του, ήρθε ένας μικρός μαγκάκος από τήν Λάρισα ομιλητικός αλλά μαγκάκος.

Δέν θυμάμαι τίποτα από τό πρώτο αυτό μάθημα ούτε γιατί ήταν μέσα ο ασθενής ούτε τί φάρμακα έπαιρνε, απλώς στήν ρύμη τών λόγων τού είπε. «Έχουμε καί τόν παπά νά μάς βοηθά καί περνάμε καλά καί ενώ έπρεπε νά φύγουμε σέ τρείς μήνες επισπεύσαμε τό πρόγραμμα χάρις σ' αυτόν καί θά φύγω σέ 1,5 μήνα». Τότε μέ τάραξε ο λογισμός μου, ένας καθολικός παπάς μέ τό κουστουμάκι του βοήθησε αυτόν εδώ; Αδύνατον, ένας καθολικός παπάς!!!!

Ιερέας σε ψυχιατρείο!

Στήν πρώτη μας αυτή συνάντηση ουδέν έπραξα, παρ' όλο τόν φυσικό μου κοινωνικό χαρακτήρα. Έφυγα, όταν τελείωσε ο υποχρεωτικός μου χρόνος τής παρουσίας. Στήν δεύτερη επίσκεψη τήν επόμενη εβδομάδα πάλι τά ίδια, άλλος ασθενής καί νέα αποκάλυψη: «ευτυχώς πού έχουμε τόν παπά καί μας βοηθά, ειδικά τά βράδια πού μένουμε μέ τούς εαυτούς μας, μάς παρηγορεί, μάς εμψυχώνει. Είναι δικός μας παπάς, ορθόδοξος!».

Ένα κρύο ρεύμα μέ διαπέρασε, γκρεμίστηκαν όλα, ο ευσεβισμός μου δέν μπορούσε νά δεχτή ότι ένας παπάς ορθόδοξος ήταν μέθυσος, είχε ανάγκη αποτοξίνωσης καί βρισκόταν πίσω από τά σίδερα μέ άλλους παρανόμους, μέθυσους καί ναρκομανείς. Ούτε κάν σέ κάποιο ιδιωτικό κέντρο αποτοξίνωσης. Η ιδέα πού είχα για άσπιλη Εκκλησία, καί οφειλόταν στήν νεότητά μου, ξεθώριασε απότομα.

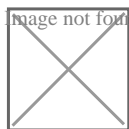
Τόν πλησίασα, στεκόταν όρθιος και συνομιλούσε μέ έναν άλλο ασθενή, πού έτρεμαν τά χέρια του. Συνομιλούσε απλά για τό τίποτα, ο άλλος τόν άκουγε, τού έλεγε για τά προβλήματά του, τού μιλούσε γρήγορα, ο παπάς άκουγε μέ μία απέραντη στοργή κοιτάζοντας τόν. Είχε πρόσωπο καθαρό, μάτια γαλάζια-θάλασσα, ηλικία 55 χρονών περίπου, χέρια άσπρα, δάκτυλα μακριά, τέλος πάντων, όλα πάνω του είχαν κάτι τό αρχοντικό. Τού απάντησε σιγά μέ μία προφορά μέ αγγλική ηχώ.

Ήταν ξένος. Παπάς ορθόδοξος, ξένος. Μόλις τελείωσε μέ τόν άρρωστο στράφηκε σέ μένα και μέ ρώτησε: «Χάου αρ γιού;». Έμαθα ότι ήταν Έλληνας πού γεννήθηκε στό εξωτερικό, οι γονείς του είχαν φύγει για τήν πέρα από τόν Ατλαντικό Αμερική. Τόν έστειλαν όμως οι γονείς του στους παπούδες του στην Κατερίνη, έτσι είχε μάθει καλά ελληνικά και είχε ένα σύνδεσμο μέ τήν παράδοση τής χώρας μας. Ένωθα ήδη άνετα σαν να τόν γνώριζα από χρόνια, είχαν φύγει όλοι οι ενδοιασμοί μου. «Τί θέλετε από μένα;», μέ ρώτησε. «Θέλω να μάθω γιατί βρίσκεστε σέ αυτό τό χώρο και θεραπεύεστε, τέλος πάντων να σας γνωρίσω». «Ελάτε στό δωμάτιό μου».

Ναι, μέσα σέ αυτό τό χάλι υπήρχε ένα μικρό δωματιάκι, στενό δωματιάκι μέ ένα κρεβάτι, παράθυρο βορινό, τοίχοι πανύψηλοι, τέσσερα μέτρα ύψος, ένα γραφείο, εικόνες ρωσικές, καντήλι, κομποσκοίνι, θυμιατήρι, πετραχήλι, φάρμακα πάνω στό γραφείο και βιβλία.

Ήταν ένα μικρό καλογερικό κελί μέσα στη ταραχή εβδομήντα τροφίμων τού ψυχιατρείου. Εκεί άρχισε η αποκάλυψη τής Χάρης τού Θεού. Τό όνομα Νικόλαος, ορθόδοξος ιερέας τής αρχιεπισκοπής τής Αμερικής. Καθηγητής τού Χάρβαρντ στην έδρα τών Παλαμικών σπουδών και ποιμαντικής ψυχολογίας. Καθηγητής στό Χάρβαρντ στό μεγαλύτερο πανεπιστημιακό ίδρυμα τής Αμερικής και τώρα τρόφιμος τής ψυχιατρικής πτέρυγας τού Δαφνίου στό τμήμα αποτοξινώσεως, η διαφορά είναι ιλιγγιώδης.

image not found or type unknown

-Πάτερ; Πώς φτάσατε εδώ;

-Ήμασταν μία παρέα φίλοι πού τελειώσαμε τήν Σχολή τού Τιμίου Σταυρού στην Βοστώνη. Παντρευτήκαμε, κάναμε παιδιά και γίναμε Ιερείς. Ο καλύτερος όλων μας πριν περίπου δέκα χρόνια πέθανε αιφνίδια. Τόν κηδεύσαμε και γυρίσαμε στα σπίτια μας. Τότε μέ κατέλαβε ένα πνεύμα λύπης και από τότε άρχισα να πίνω. Τέλος

πάντων, σέ λίγο καιρό ήμουν εξαρτημένος από τό ποτό, εάν δέν έπινα έτρεμα. Δέν μπορούσα νά διευθετήσω τά θέματά μου. Στήν αρχή τό έκρυβα από τήν γυναίκα μου καί τά παιδιά μου, δέν μεθούσα, αλλά έπινα, ήμουν μέ ένα ποτήρι στό χέρι. Πειράχτηκε καί τό ήπαρ μου.

Όλο τό θέμα ήταν μία πρόκληση γιά τήν ιατρική μου γνώση, τίποτα από τά παραπάνω δέν συμβάδιζε μέ τήν νηφαλιότητα τού ανδρός μέ τήν αρχοντιά του καί τήν έλλειψη νευρικότητας. Είχε έρθει η ώρα νά φύγουμε. Τού ζήτησα νά τού φέρω κάτι γιά παρηγοριά τού μέσα σέ αυτούς τούς τοίχους. Ένα βιβλίο τού Ρωμανίδη, μου λέει, τόν είχαμε δάσκαλο τόν Ρωμανίδη.

Στήν νέα συνάντησή μας τήν επόμενη εβδομάδα κρατούσα στό χέρι μου τό δεμένο βιβλίο τού Ρωμανίδη «ΡΩΜΑΙΟΙ Ή ΡΩΜΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». Ανέβηκα τρέχοντας τά σκαλιά νά συναντήσω τόν Νικόλαό μου τόν άρρωστό μου, τόν βρήκα στό δωμάτιό του καθισμένο σέ μία μικρή πολυθρόνα καί στό χέρι τού ένα μικρό κομποσκοίνι. Τού έδωσα τό βιβλίο στά χέρια του. Είχε κόκκινο σκληρό εξώφυλλο, τό γύρισε μέ αγάπη, διάβασε τά κεφάλαια. Χάρηκε σάν μικρό παιδί.

-Είμαι εδώ πάνω από τρεις μήνες, βγαίνω σπάνια δέν έχω πού νά πάω, δέν μού έχουν φέρει ένα δώρο. Πόσο χαίρομαι γιά αυτό πού μού έφερες. Αυτός ο άνθρωπος έφερε αέρα ορθοδοξίας, γκρέμισε τό σχολαστικισμό τής γερμανικής ιδεολογίας, έδειξε τόν πλούτο μας!!! Ό,τι μας έλεγε ο γέρο-Ιωσήφ, αυτός τό έβαλε στά Πανεπιστήμια.

-Ποιός γέρο Ιωσήφ;

-Ο ησυχαστής, ο παππούς, ο σπηλαιώτης. Τόν γνώρισα τό 1960 όταν πήγαινα στό Άγιο Όρος, στή Νέα Σκήτη, μέ δεχόταν στό κελάκι του. Μού έμαθε νά προσεύχομαι μέ τό κομποσκοίνι ώρες καί ώρες, φωτόμορφος, γλυκός, αυστηρός. Προσοχή έλεγε στό νού, πρώτα προσβολή μετά συζήτηση μέ τόν λογισμό μετά συγκατάθεση!!! Συγκατάθεση, θάνατος, αρχή αμαρτίας, η αμαρτία δόντι ιοβόλο τού θανάτου. Προσοχή όχι συζήτηση μέ τόν λογισμό, νήψη.

Αυτά πού ο γέροντας τά παρέδωσε εμπειρικά, ο Ρωμανίδης τά κατέγραψε τά στήριξε αγιοπατερικά καί τά εξαπέστειλε στά πέρατα τής γής, ώστε νά έχουμε καί εμείς χαρά εκεί στήν Αμερική.

Όταν έγινα Ιερέας, μέ τόν πρώτο μου μισθό έστειλα ένα δώρο στόν γέροντα Ιωσήφ, τού έστειλα ράσα καλογερικά, όχι κάτι τό ακριβό, τά είχα τυλίξει καί σέ ένα γκρί χαρτί, έγγραψα τήν διεύθυνση καί τά έστειλα. Μετά από πέντε χρόνια τόν επισκέφθηκα στό κελλί του, όπως καθόταν είδα πίσω του στό περβάζι τό δώρο μου ανέγγιχτο. Αμέσως σκούρυνε τό προσωπό μου. Τού λέω: «Γέροντά σου έστειλα ένα

δώρο μέ τά πρώτα μου χρήματα καί εσύ ούτε πού τό άγγιξες!!!».

Μού λέγει: «Π. Νικόλαε, παιδί μου, δέν μού λείπει τίποτα, έχω τόν Χριστό. Δέν μού λείπει τίποτα. Τό δώρο σου τό είδα, έσκισα μία άκρη καί τό είδα. Τό άφησα εδώ χρόνια νά μού λέγει ο λογισμός άνοιξέ το καί νά τόν ξεχνώ αλλά νά σέ θυμάμαι. Θα μπορούσα νά τό έχω δωρίσει σέ τόσους πού έρχονται εδώ αλλά τό άφησα για τόν παπά Νικόλα, έλα νά βάλουμε τόν πλάγιο τού δεύτερου ήχου νά παρηγορηθείς».

Μού έμαθε νά προσεύχομαι μέ τό κομποσκοίνι για τόν κόσμο για τίς αμαρτίες μου καί πάλι έμπονα για τόν κόσμο. Όλες τις ακολουθίες τίς έκανε μέ τό κομποσκοίνι εκτός τής Θείας Λειτουργίας.